

„נישף הבריונים“: הסצינה שנאסרה עלידי הצנזורה
אהבה? רק לחצאי גופות!

קולנוע

ישראל

מה שמותר

לאפיפיור

סרטים

פני גאון

איש נוכח היה (אסתר, תל-אביב; אנגליה) הרעיון הוא גאוני. ניהל בעל מוח מפותח הופך בעזרת רשת של שקרים ו- המצאות לאיש חשוב בחברת מחשבים. הוא מצליח לרמות את המתשב. מייסד כל מיני חברות שאינן קיימות, וסוחר איתן, ומספק להן כספים, המגיעים כמוכרן לכיסו, באישור המחשב, שאינו חושד בשום דבר.

רעיון יפה. אבל כמה זמן יכול לק- חת? עשר דקות עד שהאדם מתגבר על המכונה, עוד חמש דקות כדי להראות איך הוא מארגן את החברות הלא קיימות, ומה יכול לקרות בכל שאר הזמן? בכל שאר הזמן קורה פיסר יוסטינוב. הוא לא זקוק להרבה עלילה ותירוצים כדי למחות, להצחיק, לרתק, לזעזע. עם הפרצוף הגדול שלו הוא יכול לעשות הכל.

את השלמות והרציפות של הסרט, ש- העלילה כאמור אינה ממלאת אותו די, נות- ניפ על כן פיסר יוסטינוב, מגי סמית, המשחקת לצידו, והרבה בדיחות משעשעות הכתובות בתסריט מבריק. וזה ממלא בהחלט ערב מעניין ומשעשע.

שיא

הסרט

לכד כדור כתובת (תמר, תל-אביב; ארצות הברית) מה זה הרפתקת! הרפתקת זה לא מילה. עוד לפני שהסרט מתחיל, כבר מתפוצצים כמה צלילים. מייד לאחר ההתח- לה מתפוצץ מטוס גרעיני. משמדי-העולם מהפנטים טייסים ושומרים. הסוכן האמיק השגיח בידו האחת כל מיני נשים, ובידו השנייה רודף אחרי המשמידים, המנסים להשיג את החומר הגרעיני הסודי. רודפים בתעלות. רודפים באוויר. מטוסים מתפוצצים. אנשים מתפוצצים. פצצות מתפ- צצות. אבל כל ההתלהבות הזאת היא כאין וכאפס לעומת ההתלהבות כאשר מופיעה על המסך המילה הנהדרת סוף.

גיבור

או שודד

פנצ'ר וילה (אלנבי, תל-אביב ארצות הברית) העולם עוד לא החליט אם הוא היה שודד או גיבור לאומי. הוא התחיל את הקריירה שלו כרוצח. הוא הרג את הגבר שפיתח את אחותו, וברח מהשלטונות לא ההררים. שם, בהרים, בצפון מבסיקו, בין הכפר יים העניים, הוא אירגן כנופיות של שודדי (המשך בעמוד 24)

במקל: כאשר חזרו בשבוע שעבר שחקני התיאטרון מהצגת העולמי נישואין בנצרת, התעלל בהם מזג-האוויר הגרוע: סגור צבאי התחלק והתנגש במונית שלהם. השחקנים נילקחו לבית-החולים התורני, נישלחו, לאחר בדיקה, לבתיהם, כשהם סובלים מסחרחור רות — מלבד רונאי הצולע מאור. שני שחקנים אחרים באותה הצגה, **יעקוב בוי דו ועזריאל אש'רוב**, הגיעו בשלום. הם נסעו במכוניתו של בודו. ● **הדיסקוטק לילות עוטופיה**, כניסה לכפר הדרוזי עוסי פיה שבכרמל, אשר נפתח בערב ראש-השנה האזרחית עלידי שחקנית הקולנוע **חנה ערן**, בשיתוף עם בעלי-המקום הדרוזיים — ניסגר. בהסכם נאמר, כי המקום ישא אופי מזרחי, בשילוב מוסיקה מערבית. כאשר ערכו הנכבדים המקומיים ביקור ב- דיסקוטק, הסתבר להם כי נערות נוגו מקפ- צות שב, המוסיקה מרעישה, ואין כל זכר לתוכנית מזרחית. לאחר דין ודברים התפרק ניסיון השילוב המזרחי והמערבי בשטח הבידור החיפאי. ● הצעיר הישראלי **עודד פיינגרש** מתכנן תערוכה שתמשך שלוש שעות — ותעלה. הצעירים יהיו בנויים מ- חומרים והומצות המעלים זה את זה עד שנעלמים, והמטרה, לדברי פיינגרש: „לתת לציור את המימד האנושי של לידה ומוות.“ שם התערוכה: שנתו פזגו! ● הקהל שנכח השבוע בנמל-התעופה לוד, הופתע כאשר ירד ממטוס אייר פראנס שהגיע מפאריס גבר מזוקן, לבוש בהידור, שכרע'ברך ונישק את המסלול. אחר קם, הרים ידיו כלפי מעלה וצעק: „ושבו בנים לג ולום!“ משגמר לצעוק, קרב המזוקן למירפסת נמל- התעופה וקרא: „הגעתי ארצה לשבועיים. כל אלה שחייבים לי כסף, נא להתקשר או לבוא.“ לאלה שהתעניינו „מי המצויק זה? זה?“ מיהרו מקבלי פניו להסביר: „מה? אתם לא יודעים? הרי זה **בני כהן!**“ בני ולאלה שלא יודעים מי זה בני כהן: בני הוא עיתונאי וכמאי סרטים מתל-אביב, ש- השתתף כעוזר במאי ברוב הסרטים שהופקו בארץ, ומכיים עתה סרטים בצרפת.

פסוקי השבוע

● **דויד בן-גוריון, בראיון עם מילכי קשת:** „דיסקוטק? מה זה? אף פעם לא שמעתי על זה. מה עושים שם?“
● **הנ"ל על גודרה מאיר:** „יש לה תכונה אחת שלילית: השינאה. והשינאה מעבירה אותה על דעתה. זה הולך ומתגבר.“
● **הנ"ל על השר פינחס ספיר:** „הוא יכול להיות שר מצויין. ראש-משלה, הוא יכול להיות כפי שאני סנדלר.“
● **הנ"ל על השר ישראל ישעיה**

זה לפני שנתיים, כאשר שמעה אהובה את קולו של בליץ בסתכית רדיו ש-ערך על חייו. כעבור זמן מה ראתה את תמונתו של בליץ בעיתון, לא האמינה כי זו התמונה של האיש שקולו שבה את ליבה. עוד באותו יום נסעה לכלא רמלה לפגוש את טומי. מאז נערכו הפגישות ביניהם אחת לשבועיים, כשבמרץ 1968, נפגשו לראשונה מחוץ לכלי בית-הסוהר, בחגיגת האירושין שנערכה בבית משפחת ידידים ברמת-ה-ים או לא נכחו הוריה של אהובה בטקס. הם התנגדו לנשואי בתם עם אסיר העולם, ש- נשיא המדינה חלן אותו, העמיד את עונשו על 24 שנות מאסר. אהובה ניסתה לא לש- מור את אירושהי לבלץ בסוד, כדי שהדבר

הבלה שר טומי בליץ

לא ייודע להוריה. אולם נראה שההורים הש- לימו עם נשואי בתם לבלץ, המהווה את הזוגא המוחשית ביותר של בשרות בתי- סוהר, של אסיר שחזר למוטב והוכשר ל- חיים אזרחיים תקינים. לבלץ נותרו עוד כשלוש שנות ישיבה במאסר. אולם כאשר בעל התנהגות טובה נראה שיקבל חופשות קצובות כדי לטעום, לראשונה בחייו, מחיי משפחה וחופש.

לפני למעלה משנה עלידי הויאט-קונג, וידידתו האישית של מפקד אל-פחה **אבו עמאר**, לא תגיע ארצה לסיור של חודש, אותו תכננה אז ועד זמן רב. קשיי לידה מרהקים אותה למיטה. למרות שהיא רק בחורש השלישי להריונה. בעלה, הבמאי **קוסטה באכראם**, אינו זו מצידה, למי רות שיעותיו הציוניות ידועות בכל חוגי השמאל בפאריס. ריי תנצל את הריתוק למיתה לכתיבת ספר על הציונות — מרא- שיתה ועד מלחמת-ששת-הימים. ● הפסקת החשמל שארעה בשבוע שעבר פגעה ב- פארלמנט הסטודנטים של האוניברסיטה ה- עברית בירושלים, ש-ערך לראשונה אחרי הפסקה ארוכה. כשכבו האורות באולם, עלה אחד מעסקניה של הסדרות הסטו- דנטים על הכמה והודיע לנוכחים: „היות ואין חשמל והנהלת המשק לא מרשה לנו להשתמש במצברי החיור, נבטל את הערב ונקיים אותו בשבוע הבא.“ ההצעה התקב- לה בקריאות בוז. אל הבמה עלה **אריה בובר**, חבר מצפן והכרזו: „שום פונקציונר קטן ושום פאשיסט מושתן לא ימנעו מאי- תנו לערוך פארלמנט.“ בסוף הדיון, שנכח על שאלות והתנחלות והסיפוחים, זכתה הצעתו של בובר, לנסיגה מיידית, זכותה וזאת בגלל שתומכי בובר, ממצפן, היו כמי- עט כמחצית הקהל המועטיחית, שנרתע כנראה באותו ערב מטופת השלג.

שילוב

מיזרחי

להפתעה בלתי-רגילה זכתה השבוע **רבי דן**, אשתו של כתב מעריב בפאריס, **אורי דן**. לורדה, שהיא דוגמנית צמרת אצל האופנאי הפאריסיאי **איב סאן-לורן**, אף יש זכות לקנות, במחיר מוזל, אחת החליפות אותן היא מציגה. בתצוגת השבוע היתה נוכחת השחקנית **מוניקה ויטני**, שביקשה לרכוש את החליפה אותה הרגימה ורדה. אך האחונה רצתה את החליפה לעצמה, סירבה לוותר לטובת אשתו של הבמאי **מיכאל-אנדרו אנטוניוני**. זו עמי

אסיר העולם טומי בליץ, אשר נידון לפני 15 שנה על רצח המהנדס פיאטלי בקולנוע צפון בתל-אביב, יצא השבוע את

דה על שלה, ולבסוף ויתרה אשתו של דן. למחרת התצוגה הביא נהגה האיש של ויטני שני ארגונים עם 24 בקבוקי שמפאניה. ל- דירתם של דן, לארגונים היתה מצורפת פיתקה ועליה שתי מילים, „חודה, מוניקה“ ● סוף-סוף התברר מדוע צולע שחקן התיאטרון החיפאי **אברהם רונאי**, ונעור

הו: „איני רוצה לדבר על איש זה. הוא מיסכן...“
● **ח"ב רק"ח מאיר וילנר:** „בחורינו שפכו דמם ביוני 1967 כדי להגן על ארצות הנפש של המעצמות האימפריא- ליסטיות בעולם הערבי, בפני סכנת ה- רוסים...“